

נִבְקָא חַד צְפוּרָא לְסִטְר דְּרוּמָא וְחַד צְפוּרָא לְסִטְר
צְפוּנָא, וְחַד צְפוּרָא בְּד נְהִיר יִמָּא, וְחַד בְּד
אֲתַחְשַׁד יִמָּא. כֹּל חַד וְחַד קָרִי וּמְכֻרָא, מַה
דְּשָׂמְעִין מֵהוּא כְּרוּזָא.

לְבַתָּר בָּעוּ לְאַסְתִּלְקָא לְאַתְרֵיהוּ, וּמִשְׁתַּמְטִי
רַגְלֵיהוּ בְּנוֹקְבָא דְתַהוּמָא רַבָּא, וּמִתְלַבְּדִין
בְּגִייה, עַד דְּאֲתַפְּלִיג לִילֵיא. בְּד אֲתַפְּלִיג לִילֵיא,
כְּרוּזָא קָרִי, (קהלת ט) וּכְצַפְרִים הָאֲחֻזוֹת בְּפֶתַח כְּהֵם
יִוְקָשִׁים בְּנֵי הָאָדָם.

אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, בְּשַׁעֲתָא דְּמִתְלַבְּדִין רַגְלוֹי דְּבְנֵי
נְשָׂא, וְיוֹמוֹי אֲתַקְרִיבוּ, תַּהוּא יוֹמָא, אֲתַקְרִי
יוֹם ה', לְאַתְבָּא רוּחִיהָ לִיהָ. תָּנָא בְּהֵיא שַׁעֲתָא,
פְּקֻדָּא תַּהוּא כְּתָרָא קְדִישָׁא, עַל רוּחִיהָ. וּמָאן אִיהוּ,

לשון הקודש

וּנְשַׁמְטוֹת רַגְלֵיהֶן בְּנִקְבַּ תַּהוּם רַבָּה,
וּנְלַבְּדוֹת בְּתוּכָה עַד שְׁנַחֲלַק הַלִּילָה.
וּכְשֶׁנַּחֲלַק הַלִּילָה, הַכְּרוּז קוּרָא: (קהלת ט)
וּכְצַפְרִים הָאֲחֻזוֹת בְּפֶתַח כְּהֵם יִוְקָשִׁים בְּנֵי
הָאָדָם.

אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, בְּשַׁעֲה שְׁנַלְבְּדוֹת רַגְלֵי
בְּנֵי הָאָדָם וְיוֹמֵי מִתְקַרְבִּים, אוֹתוֹ יוֹם
נִקְרָא יוֹם ה' לְהֵשִׁיב רוּחוֹ אֵלָיו. שְׁנִינּוּ,
בְּאוֹתָהּ שַׁעֲה פּוֹקֵד אוֹתוֹ הַכְּתָר הַקְּדוּשׁ

וּמִתְחַלְחַל יוֹצְאוֹת שְׁתֵּי צַפְרִים שְׁעוֹלוֹת
מֵאוֹתוֹ הָעוֹלָם, שְׁמֵדוּרָם תַּחַת הָעֵץ שְׁבוּ
מִרְאֵה הַחַיִּים וְהַמּוֹת.

יֹצְאוֹת צְפוּרָא אַחַת לְצַד דְּרוּם, וְצְפוּרָא
אַחַת לְצַד צְפוֹן, וְצְפוּרָא אַחַת בְּשַׁמְאִיר
הַיּוֹם, וְאַחַת בְּשַׁנְחֲשַׁד הַיּוֹם, וְכֹל אַחַת
וְאַחַת קוּרָא וּמְכֻרָה מַה שְׁשׁוּמְעִים
מֵאוֹתוֹ כְּרוּז.

אַחַר כֵּךְ רוּצוֹת לְהַתְעַלּוֹת לְמִקּוּמָן,

דְּכַתִּיב, (תהלים ז) יְמֵי שְׁנוֹתֵינוּ בָּהֶם שְׁבַעִים שָׁנָה. וְהִיא
כִּתְּרָא שְׁבִיעָא דְּכָלָא.

וְאִם מִסְטָרָא דְּגִבּוּרָה קָאֲתִי, כְּתִיב, וְאִם בְּגִבּוּרֹת
שְׁמַנִּים שָׁנָה דְּכִתְּרָא דְּגִבּוּרָה תְּמִינָא הוּי,
מִכָּאן וְלַהֲלָאָה, לִית אַתְר לְאֵתְמִשְׁדָּה, כְּמָה דְּאֵת
אָמַר, וְרַהֲבִם עֲמַל וְאָוֶן. בְּאַתְר דְּלֹא הוּי יְסוּדָא,
בְּנִינָא לָא אֲתִקְנִים.

אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, זְכָאִין אֵינּוֹן צְדִיקָא, כִּד קִדְשָׁא
בְּרִיךְ הוּא בְּעָא לְאַתְבָּא רוּחִיה לִיה, וְלִשְׂאֲבָא
הַהוּא רוּחָא בְּגִיּוּתָא. דִּתְנִינָא, בְּשַׁעֲתָא דְּקִדְשָׁא בְּרִיךְ
הוּא בְּעָא לְאַתְבָּא רוּחִיה לִיה, אִי זְכָאָה הוּא הַהוּא
רוּחָא, מַה כְּתִיב, (קהלת יב) וְהָרוּחַ תָּשׁוּב אֶל הָאֱלֹהִים
אֲשֶׁר נִתְּנָה.

וְאִי לָא אֲשַׁתְּכַח זְכָאָה, וְוִי לְהַהוּא רוּחָא, דְּבַעִי

לשון הקודש

אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, אֲשֶׁרִיחֶם הַצְּדִיקִים,
כְּשֶׁהַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא רוּחָה לְהָשִׁיב אֵלָיו
אֵת רוּחוֹ אֵלָיו וְלִשְׂאֲבֵי אוֹתָהּ רוּחַ לְתוֹכוֹ.
שְׁשֻׁנִינוּ, בְּשַׁעֲהַ שְׁרוּעָה הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ
הוּא לְהָשִׁיב אֵלָיו אֵת רוּחוֹ, אִם רוּחַ זֶה
הִיא שֶׁל צְדִיק, מַה כְּתוּב? (קהלת יב) וְהָרוּחַ
תָּשׁוּב אֶל הָאֱלֹהִים אֲשֶׁר נִתְּנָה.
וְאִם לָא נִמְצָא צְדִיק, אוֹי לְאוֹתָהּ רוּחַ

עַל רוּחוֹ, וּמִיָּהוּ? שְׁכֵתוֹב (תהלים ז) יְמֵי
שְׁנוֹתֵינוּ בָּהֶם שְׁבַעִים שָׁנָה. וְהִיא כְּתִר
שֶׁל שְׁבִיעֵי שָׁל הַכֹּל.

וְאִם מִצַּד הַגִּבּוּרָה הוּא כָּא – כְּתוּב וְאִם
בְּגִבּוּרֹת שְׁמַנִּים שָׁנָה, שְׁכֵתֵר הַגִּבּוּרָה
הוּא הָרִי שְׁמִינִי. מִכָּאן וְלַהֲלָאָה אֵין מְקוּם
לְהַמְשֵׁךְ, כְּמוֹ שְׁנֵאמַר וְרַהֲבִם עֲמַל וְאָוֶן.
בְּמְקוּם שְׁלֵא הָיָה יְסוּד, הַבְּנִין לָא עוּמַד.

לְאִסְתַּחֲוֶה בְּנוֹרָא דְדָלִיק, וְלֹא תִתְקַנָּא בְּגִין
 לְאִשְׁתַּאֲבֵא בְּנוֹפָא דְמַלְכָא וְאִי לָא אֶתְתְּקַנְתּוּ, וְוִי
 לְהֵהוּא רוּחָא, דְּמִתְגַּלְגַּלָּא כְּאַבְנָא בְּקוּסְפִיתָא, דְּכִתִּיב,
 (שמואל א כה) וְאֵת נֶפֶשׁ אִיבִיד יִקְלַעְנָה בְּתוֹךְ כַּף הַקָּלַע.
 תִּנְיָא, אִי הֵהוּא רוּחָא זָכִי, כַּמָּה טָבִין גְּנִיזִין לִיה
 בְּהֵהוּא עַלְמָא. דְּכִתִּיב, (ישעיה סד) עֵין לֹא רָאָתָה אֱלֹהִים
 וּזְלַתְךָ יַעֲשֶׂה לְמַחְבֵּה לוֹ.

אָמַר רַבִּי יוֹסִי, כַּד הֵהוּא בַר נָשׁ אֶתְקַרְיָבוּ יוֹמוֹי,
 תְּלַתִּין יוֹמִין מִכְרִיזִי עָלּוֹי בְּעַלְמָא וְאַפִּילוּ
 צַפְרֵי שְׁמִיָּא מִכְרִיזִין עָלּוֹי. וְאִי זַכָּאָה הוּא, תְּלַתִּין
 יוֹמִין מִכְרִיזִין עָלּוֹי בֵּין צַדִּיקוּא, בְּגִינְתָא דְעַדָּן.

תִּנְיָא, כָּל אֵינֻן תְּלַתִּין יוֹמִין, נִשְׁמַתִּיה נַפְקַת מִנִּיה
 בְּכָל לַיְלִיא, וְסַלְקַת וְחִמַּאת דְּזַכָּתָה בְּהֵהוּא
 עַלְמָא, וְהֵהוּא בַר נָשׁ לֹא יָדַע, וְלֹא אִשְׁנָת, וְלֹא

לשון הקודש

יעשה למחבה לו.

אָמַר רַבִּי יוֹסִי, כְּשִׁמְתִּיקְרָבִים יָמֵי אוֹתוֹ
 הָאִישׁ, שְׁלֹשִׁים יוֹם מִכְרִיזִים עָלּוֹי בְּעוֹלָם,
 וְאַפִּילוּ צַפְרֵי הַשְּׁמַיִם מִכְרִיזִים עָלּוֹי. וְאִם
 צַדִּיק הוּא, שְׁלֹשִׁים יוֹם מִכְרִיזִים עָלּוֹי בֵּין
 הַצַּדִּיקִים בְּגִין עַדָּן.

שְׁנִינֵנוּ, כָּל אוֹתָם שְׁלֹשִׁים יָמִים נִשְׁמַתוּ
 יוצאת ממנו בכל לילה, ועולה ורואה

שְׁצַרִּיכָה לְרַחֵץ בַּאֲשׁ שְׂדוּלְקַת וּלְהַתְקַן
 כְּדִי לְהַשְׂאֵב לְגוּף הַמְּלֻךְ. וְאִם לֹא
 נִתְקַנְתּוּ, אוֹי לְאוֹתָהּ רוּחַ שְׁמִתְגַּלְגַּלָּת
 כְּאַבְנֵן כַּכַּף הַקָּלַע, שְׂכַתוּב (שמואל-א כה)
 וְאֵת נֶפֶשׁ אִיבִיד יִקְלַעְנָה בְּתוֹךְ כַּף
 הַקָּלַע. שְׁנִינֵנוּ, אִם אוֹתָהּ רוּחַ זוֹכָה, כַּמָּה
 טוֹבוֹת גְּנוּזִים לָהּ בְּאוֹתוֹ עוֹלָם שְׂכַתוּב
 (ישעיה סד) עֵין לֹא רָאָתָה אֱלֹהִים וּזְלַתְךָ

שְׁלִיט בְּנִשְׁמָתֶיהָ, כָּל אֵינֹן תִּלְתִּין יוֹמִין בְּמָה דְהוּה
 בְּקִדְמוּתָא. דְּכִתְיב, (קהלת ח) אֵין אָדָם שְׁלִיט בְּרוּחַ
 לְכֹלָא אֶת הָרוּחַ וְגו'. אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, מִכַּד שָׂרְאן
 אֵינֹן תִּלְתִּין יוֹמִין, צְלִמָא דְּבַר נָשׁ אֶתְחַשְׁדָּ, וְדִיוקְנָא
 דְּאֶתְחַזֵּי בְּאַרְעָא אֶתְמַנְעַת.

רַבִּי יִצְחָק הָוֵה יְתִיב יוֹמָא חַד אֶפְתְּחָא דְרַבִּי יְהוּדָה,
 וְהוּה עָצִיב. נִפְיָק רַבִּי יְהוּדָה, אֶשְׁפַּחִיה
 לְתַרְעִייה, דְּהוּה יְתִיב וְעָצִיב. אָמַר לִיה (צ"ל מַה) מָאן
 יוֹמָא דִּין מִשְׁאָר יוֹמִין.

אָמַר לִיה, אֶתִּינָא לְגַבְדָּ, לְמַבְעֵי מִינְדָּ תִלְתַּת מַלְיִן,
 חַד, דְּכַד תִּימָא מְלִי דְאֹרִייתָא, וְתַדְּבַר
 מֵאֵינֹן מַלְיִן דְּאָנָא אֶמִּינָא, דְּתִימָא לֹון מִשְׁמִי, בְּגִין
 לְאֶדְפְּרָא שְׁמִי. וְחַד דְּתַזְבִּי לְיוֹסֵף בְּרִי בְּאֹרִייתָא.
 וְחַד, דְּתִיזִיל לְקַבְּרִי כָּל ז' יוֹמִין, וְתַבְּעֵי בְּעוֹתִידָ עָלִי.

לשון הקודש

שָׁל רַבִּי יְהוּדָה וְהִיָּה עָצִיב. יִצְא רַבִּי
 יְהוּדָה וּמִצָּא אוֹתוֹ בְּשַׁעַר שְׁלוֹ שְׁהִיָּה
 יוֹשֵׁב וְעָצִיב. אָמַר לוֹ, מַה יוֹם זֶה מִשְׁאָר
 יָמִים?

אָמַר לוֹ, בְּעֵתִי אֵלִיךָ לְבַקֵּשׁ מִמֶּךָ
 שְׁלֹשָׁה דְבָרִים. אֶחָד – שְׂכַאֲשֵׁר תֵּאמַר
 דְּבָרֵי תוֹרָה וְתַזְבִּיר מֵאוֹתָם דְּבָרִים שְׂאֵנִי
 אֶמְרֵתִי, שְׂתֵאמַר אוֹתָם בְּשְׁמִי, כְּדִי
 לְהַזְבִּיר אֶת שְׁמִי וְאֶחָד – שְׂתַזְכֶּה אֶת

אֶת מְקוֹמָה בְּאוֹתוֹ הָעוֹלָם, וְאוֹתוֹ אָדָם
 לֹא יוֹדֵעַ וְלֹא מִשְׁנִיחַ וְלֹא שׁוֹלֵט בְּנִשְׁמָתוֹ
 כָּל אוֹתָם שְׁלֹשִׁים יוֹם כְּמוֹ שְׁהִיָּה
 בְּתַחֲלָה, שְׂכַתוֹב (קהלת ח) אֵין אָדָם שְׁלִיט
 בְּרוּחַ לְכֹלָא אֶת הָרוּחַ וְגו'. אָמַר רַבִּי
 יְהוּדָה, מִכְּשִׁמְתַּחֲלִילִים אוֹתָם שְׁלֹשִׁים
 יוֹם, צְלָם הָאָדָם נְחַשְׁדָּ, וְהַדְּמוּת שְׁנִירֵאִית
 בְּאַרְצָא נְמַנְעַת.

רַבִּי יִצְחָק הִיָּה יוֹשֵׁב יוֹם אֶחָד עַל פְּתַחוֹ

אָמַר לַיהוָה מִנֵּיין לָךְ. אָמַר לַיהוָה, הֲאֵל נִשְׁמָתִי
 אֶסְתַּלְקַת מִיַּי בְּכָל לַיְלִיָא, וְלֹא אֲנַחִיר לִי
 בְּחַלְמָא כְּמַה דְּהוּה בְּקַדְמִיתָא. וְעוֹד דְּכַד אָנָּא
 מִצְלִינָא וּמְטִינָא לְשׁוֹמֵעַ תְּפִלָּה, אֲשַׁנְחָנָא בְּצוּלְמִי
 דִּילִי בְּבוֹתְלָא, וְלֹא חָמִינָא לַיהוָה. וְאַמִּינָא דְּהוּאִיל
 וְצִלְמָא אֲתַעֲבַר וְלֹא אֲתַחֲזִי, דְּהָא כְּרוּזָא נָפִיק וּכְרִיז.
 דְּכַתִּיב, (תהלים לט) אֵךְ בְּצִלְמִי יִתְחַלֵּךְ אִישׁ, כָּל זְמַנָּא
 דְּצוּלְמָא דְּכַד נָשׁ לֹא יִתְעַבַר מִנִּיהּ, יִתְחַלֵּךְ אִישׁ,
 וְרוּחִיהּ אֲתַקְיָמָא בְּגוּיָהּ. אֲתַעֲבַר צוּלְמָא דְּכַד נָשׁ
 וְלֹא אֲתַחֲזִי, אֲתַעֲבַר מִהַאי עֲלְמָא.

אָמַר לַיהוָה, וּמַהְכָּא, דְּכַתִּיב, (איוב ח) כִּי צִל יָמִינוּ עָלֵינוּ
 אֶרֶץ. אָמַר לַיהוָה, כָּל אֵלִין מַלִּין דְּאֵת בְּעֵי
 עֵבִידְנָא. אָבַל בְּעֵינָא מִינְךָ (דף ר"ז ע"א) דְּבַתְּהוּא עֲלְמָא,
 תְּבַרִיר דְּוֹכְתָאֵי גַבְךָ, כְּמַה דְּהוּינָא בְּהַאי עֲלְמָא. כְּכַה

לשון הקודש

ומכריז, שבתוב (תהלים לט) אֵךְ בְּצִלְמִי
 יִתְחַלֵּךְ אִישׁ - כָּל זְמַן שְׁצִלְמִי הָאָדָם לֹא
 יַעֲבַר מִפְּנֵי, יִתְחַלֵּךְ אִישׁ וְרוּחוֹ עוֹמֶדֶת
 בְּתוֹכוֹ. כְּשֶׁהֲעֵבַר צִלְמִי הָאָדָם וְלֹא
 נִרְאָה, אִזּוּ הוּא מְעַבַר מִהָעוֹלָם הַזֶּה.

אָמַר לוֹ, וּמַהְכָּא, שבתוב (איוב ח) כִּי צִל
 יָמִינוּ עָלֵינוּ אֶרֶץ. אָמַר לוֹ, כָּל הַדְּבָרִים
 הַלְלוּ שְׂאֵתָה רֹעֵה שְׂאֵנִי אַעֲשֶׂה, אָבַל
 אֲבַקֵּשׁ מִמֶּךָ, שְׂבָאוֹתוֹ עוֹלָם תְּבַרֵר אֶת

יוסף בני בתורה. ואחד - שְׁתַּלֵּךְ לְקַבְרִי
 כָּל שְׁבַעַת הַיָּמִים וּתְבַקֵּשׁ בְּקִשְׁתְּךָ עָלַי.
 אָמַר לוֹ, מִנֵּיין לָךְ? אָמַר לוֹ, הֲרֵי נִשְׁמָתִי
 מִסְתַּלְקַת מִמֵּנִי בְּכָל לַיְלָה, וְלֹא מְאִירָה
 לִי בְּחַלּוֹם כְּמוֹ שֶׁהִיָּתָה בְּתַחֲלָה. וְעוֹד,
 שְׂבָאֲשֶׁר אָנִי מִתְּפִלָּל וּמְגִיעַ לְשׁוֹמֵעַ
 תְּפִלָּה, אָנִי מְשַׁנֵּיחַ בְּצִלְמִי שְׂבַכְתֵּל וְלֹא
 רֹעֵה אוֹתוֹ, וְאֲמַרְתִּי הוּאִיל וְהַצִּלְמִי
 הֲעֵבַר וְלֹא נִרְאָה, שְׁהֲרֵי הַכְּרוּז יוֹצֵא

רבי יצחק ואמר, במטו מינך, דלא תתפרש מנאי
כל אליו יומין.

אזלו לגביה דרבי שמעון, אשכחיהו דהוה לעי
באורייתא, זקוף עיניו רבי שמעון, וחמא
לרבי יצחק, וחמא למלאך המות דרהיט קמיה,
ורקיד קמיה. קם רבי שמעון, אחיד בידיה דרבי
יצחק. אמר, גוזרנא, מאן דרגיל למיעל, יעול. ומאן
דלא רגיל למיעאל, לא ייעול. עאלו רבי יצחק ורבי
יהודה, קטיר מלאך המות לבר.

אשגח רבי שמעון, וחמא דעד כען לא מטא
עדנא, דהא עד תמניא שעתי דיומא הוה
זמנא. אזתביה קמי רבי שמעון, וחוה לעי ליה
באורייתא. אמר רבי שמעון לרבי אלעזר בריה, תיב
אפתחא ומה (ע"ל ומאן) דתחמי, לא תשתעי בהדיה. ואי

לשון הקודש

מקומי אצלך כמו שהייתי בעולם הזה. וכן, ומי שלא רגיל להכנס - לא
יכנס. נכנסו רבי יצחק ורבי יהודה, קשר את מלאך המות בחוץ.
התבונן רבי שמעון, וראה שעד עכשו
טרם הגיע זמן, שהרי עד שמנה שעות
של היום היה זמן. הושיבו לפני רבי
שמעון והיה מלמדו בתורה. אמר רבי
שמעון לרבי אלעזר בנו, שב על
הפתח, ומה ומי שתראה אל הדבר
מקומי אצלך כמו שהייתי בעולם הזה.
בכה רבי יצחק ואמר, בבקשה ממך
שלא תפרד ממני כל הימים הללו.
הלכו לרבי שמעון, מצאוהו שהיה
יושב ועוסק בתורה. זקף עיניו רבי
שמעון וראה את רבי יצחק, וראה את
מלאך המות שרץ לפניו ורוקד לפניו.
קם רבי שמעון, ואחז ביד רבי יצחק.
אמר, גוזרני שמי שרגיל להכנס -

יבֵּעִי לְמִיעָאֵל הָבָא, אֹמְרֵי אֹמְמָה דְלֹא לִיעוּל.
 אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן לְרַבִּי יִצְחָק, חָמִית דִּיּוֹקְנָא דְאַבוּךְ
 יוֹמָא דָּא, אִזְ לָא. דִּהָא תַּנִּינָן, בְּשַׁעְתָּא דְבַר
 נֶשׁ אֶסְתַּלַּק מִעֲלָמָא, אָבוּי וְקַרְיָבוּי מִשְׁתַּבְּחִין תַּמָּן
 עַמִּיּה, וְחָמָא לֹזֶן וְאַשְׁתַּמוּדַע לֹזֶן, וְכָל אֵינֹזֶן דִּדְהוּ
 מְדוּרִיָּה גַּבְיִיהוּ בְּתַהוּא עֲלָמָא בְּדַרְנָא חַד, בְּלָתוּ
 מִתַּכְּנָשֵׁי וּמִשְׁתַּבְּחֵי עַמִּיּה, וְאַזְלִין עִם נִשְׁמַתִּיה, עַד
 אֲתַר דִּתְשַׁרִּי בְּאַתְרִיָּה. אָמַר, עַד בְּעָן לָא חָמִינָא.
 אֲדִהָכִי קָם רַבִּי שְׁמַעוֹן וְאָמַר, מָאֲרֵי דְעֲלָמָא,
 אֲשַׁתְּמוּדַע רַבִּי יִצְחָק לְנַבְּן, וּמֵאֲנֹזֶן
 שְׁבַעָה עֵינִין דִּהָבָא הוּא. הָא אֲחִידְנָא בֵּיה, וְהַב
 לִי. נָפַק קָלָא וְאָמַר, כּוֹרְסִיָּא (ס"א מְסִיפָה) דְמָאֲרִיָּה
 קַרְיָא בְּגַדְפּוּי דְרַבִּי שְׁמַעוֹן, הָא דִּידָךְ הוּא, וְעַמְּךָ
 תִּיתִיָּה בְּזִימְנָא דִּתִּיעוּל לְמִשְׁרֵי כּוֹרְסִיָּךְ. אָמַר
 רַבִּי שְׁמַעוֹן, וְדָאֵי.

 לשון הקודש

בְּדַרְנָה אַחַת, כָּלֵם מִתַּכְּנָסִים וְנִמְצָאִים
 עִמוֹ, וְהוֹלְכִים עִם נִשְׁמַתוֹ עַד הַמָּקוֹם
 שֶׁתְּשַׁרְה בְּמִקְוָמָה. אָמַר, עַד עֲבָשׁוּ לָא
 רְאִיתִי.

בֵּינָן כִּד קָם רַבִּי שְׁמַעוֹן וְאָמַר, רַבּוֹן
 הָעוֹלָם, נוֹדַע רַבִּי יִצְחָק אֲעֲלֵנוּ, וְהוּא
 מֵאוֹתָן שְׁבַע עֵינַיִם שָׁל כָּאֵן. הָרֵי אַחֲזִיתִי
 אוֹתוֹ וְתָן לִי. יֵצֵא קוֹל וְאָמַר: כִּפְסָא

עִמוֹ. אִם יִרְצֶה לְהַכְּנִס לְכָאֵן, תִּשְׁבִּיעַ
 אוֹתוֹ שְׁבוּעָה שְׁלֹא יִכְנִס.

אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן לְרַבִּי יִצְחָק, רְאִיתִי
 אֵת דְּמוֹת אָבִיךָ הַיּוֹם אוֹ לָא? שְׁהֲרֵי
 שְׁנִינֹנִי, בְּשַׁעָה שְׁאָדָם מִסְתַּלַּק מִן
 הָעוֹלָם, אָבוּי וְקַרְוָבוּי נִמְצָאִים שָׁם,
 וְרוּאָה אוֹתָם וְנוֹדַע לָהֶם, וְכָל אוֹתָם
 שִׁיחִיָּה מְדוּרוֹ עִמָּם שְׁבַאוֹתוֹ עוֹלָם

אֲדַהְכִּי, חָמָא רַבִּי אֶלְעָזָר דִּתְהוּ אִסְתְּלִיק מִלְאָךְ
 חַמּוֹת. וְאָמַר, לִית קוֹפְטָרָא דְטִיפְסָא,
 בְּאַתְרֵי דְרַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאי שְׂכִיחַ. אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן
 לְרַבִּי אֶלְעָזָר בְּרִיה, עוֹל חָבָא, וְאַחִיד בֵּיה בְּרַבִּי יַצְחָק,
 דְּהָא חַמִּינָא בֵּיה דְמִסְתָּפִי. עָאֵל רַבִּי אֶלְעָזָר, וְאַחִיד
 בֵּיה. וְרַבִּי שְׁמַעוֹן אֶתְדַר אֲנַפִּיה וְלַעֵי בְּאוּרֵייתָא.

נִיִּים רַבִּי יַצְחָק, וְחָמָא לְאַבּוּי. אָמַר לִיה, בְּרִי,
 זַבְּאָה חוּלְקָךְ בְּעֵלְמָא דִּין וּבְעֵלְמָא דְאַתִּי.
 דְּהָא בֵּין מַרְפֵּי אֵילָנָא דְחַיִּי דְגִנְתָּא דְעֵדֶן, אֲתִיְהִיב
 (אֶת יְתִיב) אֵילָנָא רַבָּא וְתַקִּיף בְּתַרִּין עֵלְמִין, רַבִּי שְׁמַעוֹן
 בֶּן יוֹחָאי הוּא. דְּהָא הוּא אֶחִיד לָךְ בְּעֵנְפּוּי, זַבְּאָה
 חוּלְקָךְ בְּרִי.

אָמַר לִיה אַבָּא, וּמָה אָנָּא חָתָם. אָמַר לִיה, תְּלַת

לשון הקודש

ורבֵי שְׁמַעוֹן הַחֲזִיר פָּנָיו וְלָמַד תּוֹרָה.
 נִרְדָּם רַבִּי יַצְחָק וְרָאָה אֶת אַבּוּי. אָמַר
 לוֹ, בְּנִי, אֲשֶׁרִי חִלְקָךְ בְּעוֹלָם הַזֶּה
 וּבְעוֹלָם הַבָּא, שְׁהֲרִי בֵּין הָעֵלִים שֶׁל עֵץ
 הַחַיִּים שֶׁבָּנָן עֵדֶן נִתּוֹן וְאַתָּה יוֹשֵׁב עַל
 גְּדוֹל וְחֹזֵק בְּשֵׁנֵי עוֹלָמוֹת, וְהוּא רַבִּי
 שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאי, שְׁהֲרִי הוּא אוֹחֵז
 אוֹתָךְ בְּעֵנְפּוּי. אֲשֶׁרִי חִלְקָךְ בְּנִי.
 אָמַר לוֹ, אַבָּא, וּמָה אָנִי שָׁם? אָמַר לוֹ,
 שְׁלֹשָׁה יָמִים הָיוּ שֶׁכִּסּוּ אֶת חֲדָר

אֲדוּנָנוּ קִרְבָּה בְּכַנְפֵי רַבִּי שְׁמַעוֹן, הָרִי
 הוּא שְׁלֹךְ וְעָמַד זָבָא בְּזִמְן שֶׁתַּכְנִס
 לְשָׂרוֹת בְּכִסְאָךְ. אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן,
 וְדַאי.

בֵּין כֶּךָ רָאָה רַבִּי אֶלְעָזָר שֶׁהִיָּה מִסְתַּלֵּק
 מִלְּאָךְ חַמּוֹת, וְאָמַר, אֵין גִּזְרֵי דִין בְּמָקוֹם
 שְׁמַעוֹן רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאי. אָמַר רַבִּי
 שְׁמַעוֹן לְרַבִּי אֶלְעָזָר בְּנִי, תַּכְנִס לְכָאן
 וְאַחֵז בְּרַבִּי יַצְחָק, שְׁהֲרִי רְאִיתִי בּוֹ
 שְׁהוּא פּוֹחֵד. נִכְנַס רַבִּי אֶלְעָזָר וְאַחֵז בּוֹ,

יִזְמִין תְּוֹן דְּחַפּוֹ אֲדָרָא דְּמִשְׁכַּבְךָ, וְתַקְיֵנוּ לָךְ כְּוִין
פְּתִיחֵן, לְאַנְהָרָא לָךְ מֵאַרְבַּע סְטָרִין דְּעֵלְמָא, וְאַנָּא
חֲמִינָא דְּוִכְתִּיךָ וְחֲדִינָא, דְּאַמִּינָא זַכָּאָה חוֹלְקָךְ כְּרִי.
כַּר דְּעַד כְּעֵן, כְּרָךְ לָא זְכִי בְּאוֹרֵייתָא.

וְהָא הַשְׁתָּא תְּוִי זְמִינִין לְמִיתֵי נַכְדָּ, תְּרִיסַר צְדִיקָיָא
דְּחֻבְרֵיָא, וְעַד דְּחִינָא נַכְדָּ, אֲתַעַר קָלָא
בְּכִלְהוֹ עֵלְמִין, מָאן חֻבְרִין (ס"א שְׁבִילִין) דְּקִיִּימִין חֻבָּא,
אֲתַעְטְרוּ, בְּגִינֵיהּ דְּרַבִּי שְׁמַעוֹן. שְׁאַלְתָּא שְׁאִיל,
וְאֲתִיְהִיב לֵיהּ.

וְלֹא דָא בְּלַחֲדוּי, דְּהָא שְׁבַעִין דְּוִכְתֵי מִתְעַטְרִין
חֻבָּא דִּילֵיהּ. וְכָל דְּוִכְתָּא וְדְּוִכְתָּא, פְּתִיחֵן
לְשַׁבְעִין עֵלְמִין. וְכָל עֵלְמָא וְעֵלְמָא אֲתַפְתַּח
לְשַׁבְעִין רְהִיטִין. וְכָל רְהִיטָא וְרְהִיטָא, אֲתַפְתַּח
לְשַׁבְעִין כְּתָרִין עֵלְאִין. וּמִתְמָן אֲתַפְתַּחוּ אֲרַחֲיָן

לשון הקודש

שְׁעוּמְדִים כָּאן? הַתְעַטְרוּ בְּשְׁבִיל רַבִּי
שְׁמַעוֹן, בְּקִשָּׁה בְּקִשָּׁה וּנְתַנָּה לוֹ.

וְלֹא זֶה לְבַדּוֹ, שְׁחֲרֵי שְׁבַעִים מְקוּמוֹת
מִתְעַטְרִים כָּאן בְּשְׁבִילוֹ, וּבְכָל מְקוֹם
וּמְקוֹם פְּתוּחִים פְּתִיחִים לְשַׁבְעִים
עוֹלָמוֹת, וְכָל עוֹלָם וְעוֹלָם נִפְתַּח
לְשַׁבְעִים רְצִים, וְכָל רֵץ וְרֵץ נִפְתַּח
לְשַׁבְעִים כְּתָרִים עֲלִיוֹנִים, וּמִשָּׁם נִפְתַּחוּ
דְּרַכִּים לְעֵתִיק, נִסְתַּר הַכֹּל, לְרֵאוֹת

מִשְׁכַּבְךָ, וְתַקְנֵנוּ לָךְ חֲלוּנוֹת פְּתוּחִים
לְהָאִיר לָךְ מֵאַרְבַּעַת צְדָדֵי הָעוֹלָם, וְאַנִּי
רְאִיתִי מְקוּמְךָ וְשִׁמְחֵתִי, שְׁאַמְרֵתִי
אֲשֶׁרִי חֲלַקְךָ בְּנִי, מֵחוּץ לְזֶה שְׁעַר עֲכָשׁוּ
לֹא זָכָה בְּנֶךָ בַּתּוֹרָה.

וְחֲרִי עֲכָשׁוּ הָיוּ עֲתִידִים לְבֹא אֵלֶיךָ
שְׁנַיִם עֶשְׂרֵי צְדִיקִים מִהַחֻבְרִים, וְעַד
שְׁהָיוּ יוֹצְאִים הַתְעוֹרֵר קוֹל בְּכָל
הָעוֹלָמוֹת: מִי הֵם הַחֻבְרִים וְהַשְׁבִּילִים

לְעֵתִיקָא סְתִימָאָה דְכָלָא, לְמַחְמֵי בְּהֵוּא נְעִימוּתָא
עֲלָאָה דְנִהְרָא, וּמְהִינָא לְכָלָא. כְּמָה דְאֵת אָמַר, (תהלים
כז) לְחִזּוֹת בְּנוּעַם ה' וּלְבַקֵּר בְּהִיכְלוֹ. מֵהוּ וּלְבַקֵּר
בְּהִיכְלוֹ. הֵינֵנו דְכִתִּיב, (במדבר יב) בְּכָל בֵּיתִי נֶאֱמָן הוּא.

אָמַר לִיָּה, אָבֵא, כְּמָה זְמַנָּא יְהִיבוּ לִי בְּהֵאֵי עֲלֵמָא,
אָמַר לִיָּה, לִית לִי רְשׁוּתָא וְלֹא מוֹדְעֵי לִיָּה
לְבַר נָשׁ. אָבֵל בְּהַלּוּלָא רַבָּא דְרַבִּי שְׁמַעוֹן, תְּהֵא
מִתְקַן פְּתוּרִיָּה. כְּמָה דְאֵת אָמַר, (שיר השירים ג) צְאֵנָה
וְרֵאֵנָה בְּנוֹת צִיּוֹן בַּמֶּלֶךְ שְׁלֹמֹה בַּעֲטָרָה שְׁעֵטָרָה לוֹ
אִמּוֹ בְּיוֹם חֲתָנָתוֹ וּבְיוֹם שְׂמֻחַת לְבוֹ.

אֲדִהְכִי אֶתְעַר רַבִּי יִצְחָק, וְהָוָה חֲיִיד, וְאֲנִפּוּי
נְהִירִין. חָמָא רַבִּי שְׁמַעוֹן, וְאֶסְתַּכַּל בְּאֲנִפּוּי.
אָמַר לִיָּה, מִלָּה חֲדָתָא שְׁמַעְתָּא. אָמַר לִיָּה, וְדָאֵי.
סָח לִיָּה, אֶשְׁתַּטַּח קַמֵּיהּ דְרַבִּי שְׁמַעוֹן.

לשון הקודש

שְׁנֵאמַר צְאֵנָה וְרֵאֵנָה בְּנוֹת צִיּוֹן בַּמֶּלֶךְ
שְׁלֹמֹה בַּעֲטָרָה שְׁעֵטָרָה לוֹ אִמּוֹ בְּיוֹם
חֲתָנָתוֹ וּבְיוֹם שְׂמֻחַת לְבוֹ.

בֵּין כְּדֵּי הַתְעוּרָר רַבִּי יִצְחָק, וְהָיָה צוּחַק
וּפְנֵי מְאִירִים. רָאָה רַבִּי שְׁמַעוֹן, וְהִסְתַּכַּל
בְּפָנָיו. אָמַר לוֹ, דְבַר חֲדָשׁ שְׁמַעְתָּ? אָמַר
לוֹ, וְדָאֵי. אָמַר לוֹ. הַשְׁתַּטַּח לְפָנַי רַבִּי
שְׁמַעוֹן.

בְּאוֹתָהּ נְעִימוּת עֲלִינָה שְׁמַאֲרָה
וּמְהִנָּה לְכָל, כְּמֹו שְׁנֵאמַר (תהלים פו)
לְחִזּוֹת בְּנוּעַם ה' וּלְבַקֵּר בְּהִיכְלוֹ. מַה זֶה
וּלְבַקֵּר בְּהִיכְלוֹ? הֵינֵנו שְׂכֵתוּב (במדבר יב)
בְּכָל בֵּיתִי נֶאֱמָן הוּא.

אָמַר לוֹ, אָבֵא, כְּמָה זְמַן נְתַנּוּ לִי
בְּעוֹלָם הַזֶּה? אָמַר לוֹ, אֵין רְשׁוּת וְלֹא
מוֹדְיעִים לְאָדָם, אָבֵל בְּהַלּוּלָא הַגְּדוּלָה
שֶׁל רַבִּי שְׁמַעוֹן תְּהִיָּה עוֹרֵךְ שְׁלַחְנּוּ, כְּמֹו

תָּאנָא, מִהֵוּא יוֹמָא, הָוָה (דף ריח ע"ב) רַבִּי יִצְחָק אָחִיד
לְבָרִיָּה בִּידִיה, וְלַעֵי לִיָּה בְּאוֹרֵייתָא, וְלֹא
הָוָה שְׂבָקִיה. כִּד הָוָה עָאֵל קַמִּיה דְּרַבִּי שְׂמַעוֹן,
אוֹתִיבִיה לְבָרִיָּה לְבַר, וְיָתִיב קַמִּיה דְּרַבִּי שְׂמַעוֹן, וְהָוָה
קָרִי קַמִּיה (ישעיה לח) ה' עֲשָׂקָה לִי עֲרַבְנִי.

תָּנָא, בְּהֵוּא יוֹמָא תְּקִיפָא וְדַחִילוּ דְּבַר נָשׁ, כִּד
מָטִי זְמַנִּיה לְאַסְתְּלָקָא מֵעֲלָמָא, אַרְבַּע סְטָרִין
דְּעֲלָמָא קְוִימִין בְּדִינָא תְּקִיפָא, וּמִתְעָרִין דִּינִין מֵאַרְבַּע
סְטָרֵי עֲלָמָא. וְאַרְבַּע קְשׁוּרִין נִצָּאן, וּקְטָטוֹתָא
אַשְׁתַּבַּח בִּינֵייהוּ, וּבְעֵינִין לְאַתְפָּרְשָׁא כָּל חַד לְסְטָרוֹי.

כְּרוֹזָא נְפִיק וּמְכָרָא בְּהֵוּא עֲלָמָא, וְאַשְׁתַּמַּע
בְּמֵאתָן וְשַׁבְעִין עֲלָמִין. אִי זַפְּאָה הוּא, בְּלָהוּ
עֲלָמִין חֲדָאן לְקַדְמוֹתִיה. וְאִי לָאו, וְוִי לְהֵוּא בַר
נָשׁ וְלַחֲוִלְקִיה.

לשון הקודש

אַרְבַּעַת צְדָדֵי הָעוֹלָם עוֹמְדִים בְּדִין
 הַקָּשָׁה, וּמִתְעוֹרְרֵי דִינִים מֵאַרְבַּעַת צְדָדֵי
 הָעוֹלָם, וְאַרְבַּעַה קְשָׁרִים נִיצִים, וּקְטָטָה
 נִמְצָאת בִּינֵיהֶם, וְרוֹצִים לְהַפְרִיד כָּל
 אֶחָד לְצַדוֹ.

הַכְּרוֹז יוֹצֵא וּמְכָרִין בְּאוֹתוֹ הָעוֹלָם,
 וְנִשְׁמַע בְּמֵאתִים שַׁבְעִים עוֹלָמוֹת. אִם
 צָדִיק הוּא – כָּל הָעוֹלָמוֹת שְׂמֵחִים כְּנִגְדוֹ,

לְמַדְנֵהוּ, מֵאוֹתוֹ יוֹם הָיָה רַבִּי יִצְחָק אוֹחִז
 אֶת בְּנוֹ בְּיָדוֹ וּמְלַמֵּד אוֹתוֹ תּוֹרָה, וְלֹא
 הָיָה עוֹזֵב אוֹתוֹ. כְּשֶׁהָיָה נִכְנֵס לִפְנֵי רַבִּי
 שְׂמַעוֹן, הוֹשִׁיב אֶת בְּנוֹ בַּחוּץ, וְיָשָׁב לִפְנֵי
 רַבִּי שְׂמַעוֹן, וְהָיָה קוֹרֵא לִפְנָיו, (ישעיה לח) ה'
 עֲשָׂקָה לִי עֲרַבְנִי.

לְמַדְנֵהוּ, בְּאוֹתוֹ יוֹם תְּקוּף וּמְפָחִיד שֶׁל
 הָאָדָם, כְּשֶׁמִּגִּיעַ זְמַנוֹ לְהַסְתַּלַּק מִהָעוֹלָם,

תָּנָא, בְּהֵיּוֹא זְמַנָּא דְכְרוּזָא כְּרִיז, כְּדִין נֶפֶק חַד
 שְׁלֵהוּבָא מִסְטֵר צְפוֹן, וְאִזְלָא וְאִתּוּקֵד בְּנֵהר
 דִּינּוּר, וּמִתְפָּרְשָׂא לְאַרְבַּע סְטְרֵי עֲלָמָא, וְאִזְקִיד
 נְשִׁמְתָהוֹן דְּתִיבֵינָא. וְנֶפֶק הָהוּא שְׁלֵהוּבָא, וְסִלְקָא
 וְנַחְתָּא בְּעֲלָמָא. וְהָהוּא שְׁלֵהוּבָא מָטָא בְּגַדְפוּי
 דְּתִרְנַגּוּלָא אוּכְמָא, וּבְטִישׁ בְּגַדְפוּי, וְקָרִי בְּפִתְחָא
 בֵּין תִּרְעֵי.

זְמַנָּא קַדְמָאָה קָרִי וְאָמַר, (מלאכי א) הִנֵּה יוֹם ה' בָּא
 בּוֹעֵר פֶּתֶנוּר וְגו'. וְזְמַנָּא תְּנִינָא קָרִי וְאָמַר,
 (עמוס ד) כִּי הִנֵּה יוֹצֵר הָרִים וּבּוֹרָא רוּחַ וּמַגִּיד לְאָדָם
 מַה שִּׁחוּ. וְהָהוּא שְׁעֵתָא, יְתִיב פֶּר נֶשׁ בְּעוֹבְדוּי,
 דְּסִתְדִין קַמִּיָּה, וְהוּא אוּדִי עֲלִיָּהוּ. וְזְמַנָּא תְּלִיתָאָה,
 פֶּד בְּעֵיִן לְאַפְקָא נְשִׁמְתִּיה מִנִּיָּה, קָרִי תִרְנַגּוּלָא
 וְאָמַר, (ירמיה י) מִי לֹא יִרְאֶה מֶלֶךְ הַגּוֹיִם כִּי לֹךְ
 יֵאָתֶה וְגו'.

לשון הקודש

וְאָמַר לֹא – אוּי לְאוּתוּ הָאִישׁ וְלַחֲלָקוּ.
 לְמַדְנֵהּ, בְּאוּתוּ הַזְּמַן שֶׁהַכְּרוּז מְכָרִיז, אִז
 יוֹצֵאת שְׁלֵהֶבֶת מִצַּד צְפוֹן, וְהוֹלֶכֶת
 וּבוֹעֵרֶת בְּנֵהר דִּינּוּר, וְנִפְרָדֶת לְאַרְבַּעַת
 צְדָדֵי הָעוֹלָם, וְשׁוֹרְפֶת אֶת נְשִׁמּוֹת
 הָרְשָׁעִים. וְיוֹצֵאת אוּתָהּ שְׁלֵהֶבֶת וְעוֹלָה
 וְיוֹרֶדֶת בְּעוֹלָם, וְאוּתָהּ שְׁלֵהֶבֶת מַגִּיעָה
 לְכַנְפֵי הַתִּרְנַגּוּל הַשָּׁחַר, וּמִפֵּה בְּכַנְפֵּי

וְקוֹרָא בְּפִתְחָא בֵּין הַשְּׁעָרִים.
פַּעַם רֵאשׁוּנָה קוֹרָא וְאָמַר, (מלאכי א) הִנֵּה
 הַיּוֹם בָּא בְּעֵר פֶּתֶנוּר וְגו'. פַּעַם שְׁנִיָּה
 קוֹרָא וְאָמַר, (עמוס ד) כִּי הִנֵּה יוֹצֵר הָרִים
 וּבּוֹרָא רוּחַ וּמַגִּיד לְאָדָם מַה שִּׁחוּ. וְאוּתָהּ
 שְׁעָה יוֹשֵׁב בֶּן אָדָם בְּמַעֲשָׂיו שְׁמַעֲדִים
 לְפָנָיו, וְהוּא מוֹדָה עֲלֵיהֶם. פַּעַם שְׁלִישִׁית,
 בְּשִׂרְוִצִים לְהוֹצִיא מִמֶּנּוּ אֶת נְשִׁמּוֹתוֹ,

אָמַר רַבִּי יוֹסִי, תִּרְנַנְגוּלָא אוֹכְמָא לְמַאי נִפְקָא. אָמַר
לִיה רַבִּי יְהוּדָה, כֹּל מַה דְּעֵבֵד קִדְשָׁא בְּרִיךְ
הוּא בְּאַרְעָא, כִּלְהוּ רַמְיז בְּחֻכְמָה, בַּר דְּבַנֵּי נָשָׂא לֹא
יִדְעִי. הָדָא הוּא דְכְתִיב, (תהלים קד) מָה רַבּוּ מַעֲשֵׂיךָ ה'
כֹּלָם בְּחֻכְמָה עֲשִׂיתָ מְלֶאכֶה הָאָרֶץ קִנְיָנִיד, וּמִשׁוּם
דְּאִתְעֵבִידוּ בְּחֻכְמָה, כִּלְהוּ רַמְיזִין בְּחֻכְמָה.

וְתִרְנַנְגוּלָא אוֹכְמָא, תַּנְיִנָן, לִית דִּינָא שְׂרִיָא אֶלָּא
בְּאַתְר דְּהוּא זִינְיָה. וְאוֹכְמָא מְסֻטְרָא
דְּדִינָא קֶאֱתִי. וּבְגִין כֹּד, בְּפִלְגוֹת לִילִיא מִמָּש, כֹּד
רוּחָא דְּסֻטְרָא דְּצַפּוֹן אֲתַעַר, חַד שְׁלֵהוּבָא נָפִיק,
וּבְטִש תַּחֲזֵת גְּדַפּוּי דְּתִרְנַנְגוּלָא, וְקָרִי. וְכֹל שְׁכִין
בְּתִרְנַנְגוּלָא אוֹכְמָא, דְּאִתְפּוֹן יִתִיר מֵאַחְרָא.

אוּף הָכָא, בְּשַׁעֲתָא דְּדִינָא דְּבַר נָש וְיַתְעַר, שְׂאֲרֵי
וְקָרִי לִיה, וְלִית דִּינָא לִיה, בַּר הַהוּא בַּר נָש

לשון הקודש

קורא התרנגול ואומר, (ירמיה י) מי לא יראך מלך הגוים כי לך יאִתָּה וגו'.

אמר רבי יוסי, תרנגול שחר למה יוצא?
 אמר לו רבי יהודה, כל מה שעשה הקדוש ברוך הוא בארץ, הכל רמוז בחכמה, רק שבני אדם לא יודעים. והו שכתוב (תהלים קד) מה רבו מעשיך ה' כלם בחכמה עשית מלאה הארץ קניניה. ומשום שנעשו בחכמה, כלם רמוזים

בחכמה.

והתרנגול השחר, שנינו, אין דין שורה אלא במקום שהוא מינו, ושחר בא מצד הדין. ולכן בחצות הלילה ממש, בשמעתעוררת רוח של צד צפון, שלקבת אחת יוצאת ומכה תחת כנפי התרנגול והוא קורא. וכל שכן בתרנגול שחר, שמתכונן יותר מאחר.

אם באן, בשעה שדין האדם יתעורר,

דְּשָׁכִיב. דְּתַנִּינן, בְּשַׁעֲתָא דְּבַר נָשׁ שָׁכִיב, וְדִינָא שְׂרִיא
עֲלִיהּ לְנַפְקָא מִהַאי עֲלָמָא, אֲתוּסְפָה רוּחָא עֲלָאָה בֵּיתָא,
מַה דְּלֹא הָוָה בְּיוֹמוֹי. וְכִיּוֹן דְּשְׂרִיא עֲלוֹי וְאֲתַדְּפַק
בֵּיתָא, חָמִי מַה דְּלֹא זָכָה בְּיוֹמוֹי, מִשּׁוּם דְּאֲתוּסְפָה בֵּיתָא
הָהוּא רוּחָא. וְכַד אֲתוּסְפָה בֵּיתָא וְחָמָא, בְּדִין נָפִיק
מִהַאי עֲלָמָא, הָדָא הוּא דְּכַתִּיב, (תהלים קד) תוּסְפָה רוּחָם
יִגְעוּן וְאֵל עֲפָרָם יִשׁוּבוּן. בְּדִין כְּתִיב, (שמות לג) כִּי לֹא
יִרְאֵי הָאָדָם וְחִי, כְּתִיב הוֹן לָא זָכָאן, בְּמִיתְתָּהוֹן זָכָאן.

תַּאנָּא, בְּשַׁעֲתָא דְּבַר נָשׁ מִית, אֲתִיְהִיב לִיהּ רְשׁוּתָא
לְמַחְמִי, וְחָמִי גַבִּיהּ קְרִיבִי וְחִבְרוֹי מִהָהוּא
עֲלָמָא, וְאֲשַׁתְּמוּדַע לָהּ. וְכִלְהוּ גְלִיפִין בְּדִיוקְנִיהוֹן
כְּמַה דְּהוּוּ בְּהַאי עֲלָמָא. אִי זָכָאָה הָהוּא בַר נָשׁ,
כִּלְהוּ חָדָאן קַמִּיהּ, וּמְקַדְמִי לִיהּ שְׁלָם.

לשון הקודש

יִגְעוּן וְאֵל עֲפָרָם יִשׁוּבוּן. אִזּוּ כְּתוּב (שמות
as) כִּי לֹא יִרְאֵי הָאָדָם וְחִי. כְּתִיבָהֶם לֹא
זוֹכִים, בְּמִיתָתָם זוֹכִים.

לְמַדְנֵנוּ, בְּשַׁעֲתָא שְׂאָדָם מִת, נִתְנָה לּוֹ
רְשׁוּת לְרְאוּת, וְרוּחָא אֲצִלוּ קְרוּבִי
וְחִבְרִי מְאוּתוֹ הָעוֹלָם, וְנִדְעָה לָהֶם, וְכִלְהִם
חִקוּקִים בְּדִמְיוֹתֵיהֶם כְּמֹה שְׁהִיּוּ בְּעוֹלָם
הָזֶה. אִם צְדִיק אוֹתוֹ הָאִישׁ, כָּלֶם שְׂמַחִים
לְפָנָיו וּמְקַדְמִים לּוֹ שְׁלָם.

מִתְחִיל וְקוּרָא לוֹ, וְאִין מִי שְׂיִדְעָה בְּזֵה,
כְּרַט לְאוּתוֹ אִישׁ שְׂשׁוּכְב. שְׂשׁוּכְבָּא,
בְּשַׁעֲתָא שְׂהַאיִשׁ שׁוּכְב וְהִדִּין שְׂרוּי עֲלוֹי
לְהוּצִיא מִהָעוֹלָם הָזֶה, מִתּוּסְפַת בּוֹ רוּחַ
עֲלוֹינָהּ מַה שְׂלֹא הָיָה בְּיוֹמוֹי, וְכִיּוֹן
שְׂשׁוּרָה עֲלוֹי וְנִדְבַקְתָּ בּוֹ, רוּחָהּ מַה שְׂלֹא
זָכָה בְּיוֹמוֹי, מִשּׁוּם שְׂהִתּוּסְפָה בּוֹ אוּתָהּ
הָרוּחַ. וְכְשִׁמְתּוּסְפַת בּוֹ וְרוּחָהּ, אִזּוּ יוּצֵא
מִהָעוֹלָם הָזֶה. וְהוּוּ שְׂכַתוּב (ש) תוּסְפָה רוּחָם

וְאִי זָכָא לָא הוּי, לָא אֶשְׁתְּמוּדְעָן גַּבִּיהַ, פֶּר מֵאִינוּן
 חֵיבֵינָא, דְּטַרְדִּין לֹון בְּכַל יוֹמָא בְּגִיהָנָם. וְכִלְהוּ
 עֲצִיבִין, וּפְתַחִין בְּווי וּמְסִימִין בְּווי. וְסִלִּיק עֵינוּי,
 וְחָמָא לֹון בְּטִיסָא דְּמִסְתְּלָקָא מִן נוֹרָא, אוֹף חֲכִי, הוּא
 פְּתַח, ווּי.

תַּנְיָא, בְּשַׁעְתָּא דְּנִפְק נְשַׁמְתִּיה דְּבַר נָשׁ, אֶזְלִין
 כְּלָהוּ קְרִיבֵי וְחֲבֵרֵי דְּהָהוּא עֲלָמָא עִם
 נְשַׁמְתִּיה, וּמְחֻזְיִין לִיה אַתְרָא דְּעֵדוּנָא, וְאַתְרָא
 דְּעוֹנָשָׂא. אִי זָכָא הוּי, חֲמֵי דּוֹכְתִּיה, וְסִלִּיק וַיְתִיב,
 וְאַתְעֵדֵן בְּעֵדוּנָא עֲלָא דְּהָהוּא עֲלָמָא. וְאִי לָא הוּי
 זָכָא, אֶשְׁתְּאַרְתַּת הֵהִיא נְשַׁמְתָּא בְּהֵאִי עֲלָמָא, עַד
 דְּאַטְמִיר גּוֹפָא בְּאַרְעָא. כִּיּוֹן דְּאַטְמִיר, כְּמָה גְרַדִּינִין
 דְּנִמּוּסִין אַחְדָן בֵּיה, עַד דְּמִטָּא לְדוּמָ"ה, וְעֶאלִין לִיה
 בְּמַדּוּרֵי דְּגִיהָנָם.

לשון הקודש

עם נשמתו, ומראים לו מקום העדון ומקום הענש. אם הוא צדיק, רואה את מקומו, ועולה ויושב ומתעדן בעדון עליון של אותו עולם. ואם אינו צדיק, נשארת אותה נשמה בעולם הזה עד שנטמן הגוף בפרקע. כיון שנטמן, כמה שומרי החקים אוהזים בו עד שפגיע לְדוּמָ"ה, ומכניסים אותו במדור שלו של הגיהנם.

ואם אינו צדיק, לא נודעים אליו. פרט לאותם הרשעים שטורדים אותם בכל יום בגיהנם, וכלם עצובים ופותחים בוי ומסימים בוי, ומרים עיניו ורואה אותם כמו גץ שעולה מהאש. אף כך הוא פותח וי.

למדנו, בשעה שיוצאת נשמת האדם, הולכים כל קרוביו וחבריו שבאותו עולם

אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, כָּל ז' יוֹמִין, נִשְׁמָתָא אֲזֵלָא
 מִבֵּיתָהּ לְקַבְרֵיהּ, וּמִקַּבְרֵיהּ לְבֵיתָהּ,
 וְאֵתְאַבְּלַת עָלָיו ^(דף ריט ע"א) דְּגוּפָא. דְּכִתְיִב, ^(איוב יד) אֵךְ
 בָּשָׂרוֹ עָלָיו יִכָּאֵב וְנִפְשׁוֹ עָלָיו תֵּאָבֵל. אֲזֵלָא וַיִּתְבָּא
 בְּבֵיתָהּ, חָמִי לְכֻלְהוּ עֲצִיבִין וּמִתְאַבְּלָא.

תָּנָא, בְּתַר ז' יוֹמִין, גּוּפָא הָוִי כְּמָה דְהוּא, וְנִשְׁמָתָהּ
 עָאֵלַת לְדוּכְתָא, עָאֵלַת לְמַעְרְתָא דְכַפְלָתָא,
 חֲמַאת מַה דְחֲמַאת, וְעָאֵלַת לְאַתְר דְּעָאֵלַת, עַד
 דְּמִטַּת לְגִן עֵדֶן, וְעֵרְעַת לְכְרוּבִים, וְשָׁנַן דְּחֲרָפָא דִּי
 בְּגִן עֵדֶן דְּלִתְתָא. אִי זַפָּאָה הוּא דְתִיעוּל, עָאֵלַת.

תָּאנָא, אַרְבַּע סְמְכִין זְמִינִין, וְחַד דִּיוֹקְנָא דְגוּפָא
 בִּידֵיָהּ, מִתְלַבְּשָׂא בֵיהּ בְּחֻדְוֹתָא וַיִּתִּיבַת
 בַּהּ הוּא מְדוּרָא דְגִן עֵדֶן דְּלִתְתָא, עַד זְמַנָּא דְאַתְגָּזַר
 עָלָה. לְבַתָּר פְּרוּזָא קָרִי.

לשון הקודש

שְׂרוּאָה, וּנְכַנְסַת לְמָקוּם שְׁנַכְנַסַת, עַד
 שְׁמַגִּיעָה לְגִן עֵדֶן, וּפּוֹנֶשֶׁת אֶת הַכְּרוּבִים
 וְשֹׁנֵינֹת הַחֶרֶב שְׁבָגִן עֵדֶן שְׁלֵמְטָה. אִם
 צְדִיק הוּא שְׁתַּכְנַס, נְכַנְסַת.

שְׁנִינֹי, אַרְבַּעַה עֲמוּדִים זְמִינִים, וְדַמּוֹת
 אַחַת שֶׁל הַגּוֹף בִּידֵיָהּ, מִתְלַבְּשַׁת בּוֹ
 בְּחֻדְוָה וַיּוֹשְׁבַת בְּאוֹתוֹ מְדוּרָה שֶׁל גִּן עֵדֶן
 שְׁלֵמְטָה עַד זְמַן שְׁנַגְזַר עָלֶיהָ, אַחַר כֵּךְ
 הַפְּרוּז קוּרָא.

אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, כָּל שִׁבְעַת הַיָּמִים
 הַנִּשְׁמָה הוֹלֶכֶת מִהַבֵּית לְקַבְרוֹ וּמִקַּבְרוֹ
 לְבֵית, וּמִתְאַבְּלַת עָלָיו עַל הַגּוֹף, שְׁכֵתוֹב
^(איוב יד) אֵךְ בָּשָׂרוֹ עָלָיו יִכָּאֵב וְנִפְשׁוֹ עָלָיו
 תֵּאָבֵל. הוֹלֶכֶת וַיּוֹשְׁבַת בְּבֵיתוֹ, וְרוּאָה
 אֶת כָּלֵם עֲצוּבִים וְאַבְלִים.

לְמַדְנֵי, אַחַר שִׁבְעָה יָמִים הַגּוֹף נִהְיָה
 כְּמוֹ שְׁהֵיָה, וְנִשְׁמָתוֹ עוֹלָה לְמָקוּמָה.
 נְכַנְסַת לְמַעְרַת הַמַּכְפֵּלָה, רוּאָה מַה